

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CaixaBank SA (C-91/16), Abanca Corporación Bancaria SA (C-120/16)

Strona pozwana: Héctor Benlliure Santiago (C-91/16), Juan José González Rey, María Consuelo González Rey, Francisco Rodríguez Alonso (C-120/16)

Sentencja

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Juzgado de Primera Instancia n° 60 (sąd rejonowy nr 60 w Madrycie, Hiszpania) postanowieniami z dnia 8 lutego 2016 r. (sprawa C-91/16) oraz dnia 18 lutego 2016 r. (sprawa C-120/16) są w oczywisty sposób niedopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 17.05.2016.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 20 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Milano – Włochy) – Stanleybet Malta Ltd, Mario Stoppani/Agenzia delle dogane e dei Monopoli – Ufficio dei Monopoli per la Lombardia

(Sprawa C-141/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług — Jednolity podatek od zakładów i zakładów bukmacherskich — Objęcie podatkiem krajowych pośredników transmitujących dane dotyczące gier na rachunek operatorów mających siedziby w innym państwie członkowskim — Brak dostatecznych wyjaśnień w przedmiocie rozpatrywanego w postępowaniu głównym stanu faktycznego i prawnego oraz w przedmiocie względów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność)

(2016/C 454/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stanleybet Malta Ltd, Mario Stoppani

Strona pozwana: Agenzia delle dogane e dei Monopoli – Ufficio dei Monopoli per la Lombardia

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale di Milano (regionalną komisję podatkową w Mediolanie, Włochy), postanowieniem z dnia 29 września 2015 r., jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 czerwca 2016 w sprawie T-789/14 Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 24 sierpnia 2016 r. przez Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH

(Sprawa C-471/16 P)

(2016/C 454/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH (przedstawiciele: O. Spuhler i M. Geitz, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 czerwca 2016 r. w sprawie T-789/14 i stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej drugiej strony postępowania z dnia 29 września 2014 r. w sprawach R 1182/2013-4 i R 1245/2013-4;
- posiłkowo, uchylenie rzeczonoego wyroku Sądu Unii Europejskiej i przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wnosząca odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd kilkakrotnie naruszył Traktat o Unii Europejskiej (TUE) i rozporządzenie nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽¹⁾.
2. W pierwszym rzędzie wnosząca odwołanie podnosi naruszenie prawa do rzetelnego procesu wynikającego z art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 47 ust. 2 karty praw podstawowych. Sąd nie uwzględnił dokumentów, które zostały mu przedłożone w ramach pisma procesowego. Dokumenty te jedynie uzupełniały wcześniej przedstawione uwagi dotyczące stanu faktycznego i prawnego sprawy. Sąd nie uzasadnił też tego pominięcia, przejmując jedynie stereotypowe sformułowanie z innego wyroku, które nie było trafne w niniejszym wypadku.
3. W ten sposób Sąd naruszył prawo do rzetelnego procesu, przysługujące wnoszącej odwołanie na podstawie art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 47 ust. 2 karty praw podstawowych.
4. Ponadto wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 poprzez przeinaczenie stanu faktycznego. Sąd uzasadnił swoje rozstrzygnięcie między innymi w ten sposób, że niektóre z towarów nie były wymienione w dokumentach dotyczących używania. Prawdą jest jednak, że towary te były wspomniane w owych dokumentach.
5. Sąd przeinaczył zatem stan faktyczny postępowania i naruszył w ten sposób art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.
6. Wnosząca odwołanie podnosi także naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Sąd uzasadnił swoje rozstrzygnięcie tym, że w przypadku znaku towarowego Meissen® mamy do czynienia z oznaczeniem geograficznym. Znak towarowy Meissen® został zarejestrowany przez drugą stronę postępowania na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z uzyskaniem przez niego charakteru odróżniającego. Druga strona postępowania stwierdziła w drodze ostatecznej decyzji, że znak towarowy Meissen® nie jest oznaczeniem geograficznym, ale wykorzystywanym w obrodzie wskazaniem pochodzenia.
7. Poprzez zarejestrowanie znaku towarowego Meissen® w wyniku uzyskania przez niego charakteru odróżniającego druga strona postępowania przyznała temu znakowi ochronę na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Sąd zakwalifikował znak towarowy Meissen® jednoznacznie jako oznaczenie geograficzne. W ten sposób Sąd faktycznie pozbawił znak towarowy Meissen® przyznanej mu ochrony.
8. W pozostałym zakresie wnosząca odwołanie podnosi narusza art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009. Sąd oddalił zarzuty dotyczące ochrony renomy na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 z tym uzasadnieniem, że kolidujące ze sobą towary i usługi nie są do siebie podobne. Z dosłownego brzmienia art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 nie wynika, by istnienie podobieństwa towarów lub usług było konieczne. Przyjmując takie rozstrzygnięcie, Sąd naruszył zatem art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, Dz.U. 2009, L 78, s. 1.